

I am đàn bà

... Một thằng bé được mới sinh còn nguyên cả dây rốn nối với bánh rau bị bỏ vào một cái dành lót rom treo lên nhành cây trong rừng. Thị đi kiếm mật ong nhìn thấy cái dành bèn lấy xuống.

Nhìn thấy thằng bé tím ngắt bị kiến bu đầy người, cắn thủng cả mí mắt thị hét lên rừng rợn. Tiếng hét dội vào rừng cây vọng lại thành tiếng hú thê thảm. Sau sự sợ hãi là sự đau đớn chất cùng phả ra từ bản năng làm mẹ của thị. Thị khóc vật vã. Khóc kiệt cùng. Một lát sau nước mắt thị khô kiệt. Thị cũng không hiểu sao nước mắt thị mau kiệt thế.

Thị lấy con dao phát rừng mang theo đào cái huyết nhỏ ngay dưới gốc cây treo thằng bé. Xong thị cởi chiếc áo mặc ngoài đã sòn vai bọc thằng bé lại. Thị đặt lại bánh rau lên bụng thằng bé, như cái lúc nó nằm trong bụng mẹ. Tay thị đung vào chim thằng bé. Bỗng thị giật thột. Cái chim thằng bé cứng cứng. Không tin vào cái cảm giác thoáng qua ấy, thị dùng cả 5 ngón tay phải sờ vào chim thằng bé. Cái chim còn cứng. Cái chim còn cứng thì thằng bé còn sống, thằng bé còn sống. Thị vội cởi nốt chiếc áo lót rồi ôm thằng bé sát vào ngực thị.

Một cuộc luân hồi được nén trong ngực thị. Thị cảm nhận sự ấm dần lên trên cơ thể thằng bé. Và nó đã tìm được vú thị từ lúc nào. Nó mút chùn chụt. Hai bầu vú thị còn sót lại ít sữa của đứa con thứ 3 còi cọc, nó đã hơn 2 tuổi mà thị cũng chưa lỗ cai.

Thị ôm chặt thằng bé vào ngực mang về nhà. Chồng thị tá hỏa tam tinh khi nhìn thấy hình hài thằng bé. Rồi gã sầm mặt xuống vì biết chắc rằng nhà gã lại có thêm một miệng ăn nữa. Gã vừa lâu bầu vừa đi đun nước sôi. Gã hò con bé lớn lên 8:
- Còn ngây ra đấy mà xem cái gì. Đi ra trạm xá, bảo bà Miêu đến cắt rốn cho em.

Con bé cười toe toét:

- Cắt rốn cho em hả bố.

Thị cũng cười. Cái nét cười làm mặt thị rạng rỡ vô cùng. Thị lựa đặt thằng bé xuống giường nệm nọt:

- Con nằm xuống đây mẹ đi tìm tã cho con nào.

Con bé lớn vừa chạy vừa hò:

- Mẹ cháu bắt được em cháu ở trên cây. Cây đẻ ra em cháu, còn nguyên cả dây rốn với bánh rau.

Khi bà Miêu chạy từ trạm xá đến nhà thị thì nhà thị đã chật ních người. Cả làng đổ xô đến xem thằng bé do cây đẻ ra. Bà Miêu rẽ đám người đến chỗ thằng bé, miệng gào to:

- Thời buổi này là thời buổi nào mà còn tin là cây đẻ ra người hử? Không chịu chăm nom dạy dỗ con cái tử tế rồi mới sinh ra cơ sự thế này đây.

- Nào nước sôi chưa, mang lên đây.

Bà Miêu thao tác rất thiện nghệ. Nhoáng cái thằng bé đã được cắt rốn và tắm tã sạch sẽ. Da thằng bé đã đỏ lại, chỉ còn những nốt kiến cắn trên mắt khiến thằng bé không mở được mắt ra. Bà Miêu có vẻ khoái trí với sản phẩm của mình hôn chụt vào má thằng bé một cái rồi quay sang hỏi vợ chồng thị:

- Tính sao? Nhà rách như tổ đĩa, lại thêm miệng ăn nữa rồi lấy gì mà đổ vào mồm? Hay là để tôi bế nó ra trạm xá hỏi xem có nhà nào không có con, cho người ta.

Thị giãy lên như đĩa phải vôi:

- Không có đâu. Trời đã cho nhà chúng tôi rồi, thì nhà tôi phải nuôi nó chứ.

Bà Miêu lại tiếp:

- Đấy là ý ả, còn ý chàng là sao? Không thuận lòng rồi thì đánh nhau.

Chồng thị nhát gừng:

- Mỗi con mỗi của thêm giàu. Nghèo của nhưng giàu con cũng được. Nhà tôi nhặt được nó thì nhà tôi nuôi.

Thằng bé được đặt tên là Đức. Bốn anh em nhà nó có tên là: Sáng, Láng, Nhân, Đức. Nó bú sữa cặn của thằng anh thứ 3 là Nhân nhưng cũng lớn vổng lên.

Thêm một khẩu ăn nhưng nhà thị không được chia thêm mầu đất nào. Ông chủ tịch xã nói: Không nuôi được thì đem vào rừng mà trả cho cây chứ lấy đâu đất ra nữa mà chia cho nhà chị. Người đẻ được chứ đất có đẻ được đâu. Vợ chồng thị không vì thế mà ghét bỏ thằng bé. Có phần nó được chiều chuộng hơn vì là bé nhất.

Vợ chồng thị tay lam tay làm nổi tiếng trong làng. Trên đất đai nhà thị lúc nào cũng có cây mọc nhưng đất cằn quá không cho năng suất cao. Thế là chỉ đủ cái bỏ mồm. Bọn trẻ thì đang tuổi lớn ăn rào rào như tầm ăn rồi. Suốt ngày cúi mặt trên đất kiếm cái ăn mà không biết thiên hạ đã thay đổi quá nhiều.

Khi thằng Đức lên 5 thì làng quê thị ở có một sự đổi thay lớn. Ấy là cái thứ đàn bà bao đời quanh quẩn xó bếp bồng bầu được xuất ngoại đi ra nước ngoài làm ăn. Nhìn người trong làng trong xóm tiền đưa nhau đi máy bay, rồi lại đưa nhau ra bưu điện lĩnh tiền. Có tiền thì xây nhà, mua tivi. Vợ chồng thị thì thoảng cũng được mời đến ăn liên hoan. Đêm vợ chồng nằm với nhau cũng có mơ. Mơ con Sáng, con Láng được đi xuất khẩu. Thân con gái ở với cha mẹ nghèo khổ quá rồi, mơ cho con bớt khổ một chút. Còn thằng Nhân, thằng Đức thì thôi, ở lại quê cày ruộng cũng được.

"Con Sáng, con Láng con ơi". Thị bồng nức nở hờ con. Phận đàn bà sao khổ quá con ơi. Mẹ những mong đi làm đất khách quê người để có tiền cho các con mẹ ít nhiều. Ai ngờ mẹ lại mắc tội tà đình thế này. Ơi các con ơi. Mẹ đã đập đầu mà